

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

La festa
d'Spiro Scimone
Traducció de **Carles**
Fernández Giua

Direcció: Orlando Arocha

Del 17/10/2012 a l'11/11/2012

Fitxa artística:

Del 17/10/2012 a l'11/11/2012

La festa **d'Spiro Scimone**

Autor: **Spiro Scimone**
Traducció: **Carles Fernández Guia**
Direcció: **Orlando Arocha**

Repartiment:

Mare: **Diana Volpe**
Pare: **Quimet Pla**
Fill: **Rafa Cruz**

Escenografia: **Blai Macarulla**
Vestuari: **Mirla Castellanos**
Il·luminació: **Luis Martí**
Disseny gràfic: **Guillermo Bragoni**
Fotografia: **La Fotogràfica**
Ajudant de direcció: **Armand Villén**
Coordinació artística del projecte: **Rafa Cruz**
Ajudant de producció: **Leonel Churion**
Producció executiva: **Associació Low Cost Projekt**

Durada: **60 min**

Agraïments: **Toni Santos, Gretel Stuyck, Babou Cham, Javier Prada, Evelyn Horovitz, Ricard Gázquez i La Perla 29**

Una coproducció de l'Associació Low Cost Projekt, Teatro del Contrajuego i Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET)

Estrena

Terrassa (Sala Maria Plans, CAET), el 13/10/2012
Barcelona (Sala Beckett), el 17/10/2012

Teatre italià contemporani II

Espectacle en català i italià

Sinopsi:

El pare, la mare i en Gianni, el fill, viuen les seves petites vides més o menys ordenades sense res que es pugui dir que no hagi estat dit ja. Entre malentesos fingits i respostes esperades, regna una confusió molt ordenada que permet al pare tots els seus capricis malhumorats, a la mare totes les seves fantasies i al fill les seves escapades de solter. En aquesta mena de rutina quotidiana orquestrada a tres veus, cadascú recita la seva part de la partitura, obligant l'espectador a reflexionar sobre l'estat i el sentit de la família, niu d'afectes i trampa de convivències obligades.

Cada dia s'engrana amb l'anterior i el següent sense cap alteració, amb l'única diferència que avui és el trentè aniversari de noces dels pares i se celebra una festa.

Tot esperant aquesta festa, la mare desenvoluparà una quotidianitat asfixiant amb el fill i el marit. *La festa* esdevé, aleshores, un retrat fidel de la incomunicació i la solitud de la societat contemporània. Scimone situa l'acció en un espai únic i estret i fa servir la comicitat per mostrar el dramatisme d'una família que parla per parlar i no s'escolta.

Parla l'autor:

En el dia del trentè aniversari de casats, el pare, la mare i el fill, en el reduït espai d'una cuina, es retreuen contínuament els recíprocs sofriments. En aquest tibant i cruel ambient familiar aparentment devastador, sorgeixen conflictes no resolts i, fins i tot, els impossibles de resoldre. Cadascun dels tres personatges juga, entre drama i comicitat, el seu propi paper. La mare, constreta, accentua el seu rol de víctima. El pare alça la veu per dissimular la seva pròpia debilitat i dependència. I el fill, que ja no es parla amb el pare, porta a casa diners de fosca procedència. Els diàlegs secs, repetitius, esdevenen armes afilades que els tres personatges fan servir per defensar-se de les seves pròpies culpes. No obstant això, en els silencis, en les obsessions i en la violència implícita en aquest microcosmos familiar, hi ha un límit més enllà del qual no poden anar: la necessitat de no arribar a la ruptura perquè l'endemà puguin reprendre la seva quotidianitat des del començament, amb les mateixes paraules. Amb el mateix costum.

Spiro Scimone

El espejismo de lo cotidiano

Lo cotidiano no existe. Ningún instante se parece a otro y eso es algo que es bien sabido por los hombres y mujeres que transitan por el escenario. Por eso todo afán de realismo se enfrenta a la barrera de lo inesperado. Es cuestión de mirada, o de la luz que cae sobre aquellos objetos que nos parecen eternos e imperturbables en su aparente inmovilidad. Lo usual se desplaza hacia lo inusual en mínimos movimientos donde tiende a la variación y termina renovándose. La tragedia cotidianista de Scimone es la tragedia del humano que ignora que los cambios se realizan a nivel de lo diminuto, del pequeño error, de la incomprensión de un gesto que al variar se nos presenta transfigurado, inquietante, milimétricamente diferente.

Nuestro objetivo es contar esas variaciones, esa vibración de la luz y esa repetición turbadora de gestos donde los personajes se sienten atrapados pero seguros. Esa repetición es la trampa de lo inusual. Los personajes de *La festa* se han encerrado en fotogramas, en instantáneas, olvidando que son parte de un universo engañoso donde la luz acecha deslumbrantemente descubridora. Los gestos hablan más allá del gesticulador y estar dispuestos a escuchar sus voces diminutas, aparentemente insignificantes, es lo que hace la posibilidad de transformación. Lo cotidiano es un espejismo. Una prisión que está adentro.

Orlando Arocha

Un pont entre Amèrica Llatina i Catalunya

Aquest projecte neix de l'absoluta necessitat de crear ponts. En aquest cas, amb un equip veneçolà-italià. Són molts anys vivint a Catalunya però sense oblidar els meus orígens llatinoamericans. Són molts anys passejant pels escenaris catalans, intentant entendre en profunditat la realitat d'aquest petit però ric país. Ja havia fet altres intents a nivell teatral de parlar de les barreges, d'aquesta paraula que tant defenso i intento practicar: "mestissatge". He arribat a la conclusió que no només a aquesta, sinó a totes les cultures, els fa falta el mestissatge per transcendir. Sempre des del respecte més profund cap a la cultura, en aquest cas la de Catalunya i la seva llengua, m'he esforçat amb especial interès per poder compartir aquest tros de terra del Mediterrani amb alguns companys de professió de Veneçuela i del món. Entre Orlando Arocha, director d'escena veneçolà, Diana Volpe, actriu italo-veneçolana, i jo, hem decidit fer una obra italiana, profundament mediterrània, amb un equip artístic de diferents llocs i utilitzar la llengua, el català, com a vehicle d'expressió. Irònicament, ens enfrontem a un text que parla de la incomunicació tan present en la societat contemporània, però nosaltres ens prenem aquest projecte com un homenatge i una mostra de respecte al quefer català. Sempre hem tingut clar que volíem encarar aquesta aventura a Barcelona i en català. Això sí, l'equip és 95% estranger i crec que això ens fa tenir una dimensió diferent dels esdeveniments. Serem uns observadors respectuosos d'una realitat que entre tots som a temps de salvar. Espero que aquest projecte sigui un més d'una llarga llista. Per expandir una llengua i una cultura és necessari compartir-la.

Rafa Cruz

L'autor:

Spiro Scimone

Foto: Peter Uhan

(Messina, Itàlia, 1964). Spiro Scimone és autor, actor i director. Amb la seva primera obra, *Nunci* (1994), va obtenir el Premi Idi de Nous Autors i de la medalla d'or Idi per a la Nova Dramatúrgia (1995). La següent peça, *Bar*, es va estrenar el 1997 al Festival de Taormina Art. Aquell mateix any, Scimone va rebre el Premi UBU com a millor dramaturg. *La festa* es va estrenar el 1999 a l'Orestíada Ghibellina i el 2004 va ser muntada per la Comédie Française a l'històric Théâtre Vieux Colomier. Aquell mateix any, *Il cortile*, considerada una de les seves obres més beckettianes, va rebre el Premi UBU al millor text teatral.

El 2002, la seva primera pel·lícula, *Due Amici*, va rebre el Lleó d'Or del Festival de Cinema de Venècia com a millor òpera prima. Un any més tard va rebre el David Donatello com a millor nou director.

Com a actor, Scimone ha treballat estretament amb Carlo Cecchi, protagonitzant la trilogia shakesperiana dirigida per Cecchi per al Teatre Garibaldi de Palerm (*Hamlet* el 1996, *Somni d'una nit d'estiu* el 1997 i *Mesura per mesura* el 1998).

El traductor:

Carles Fernández Giua

És llicenciat en Dret i en Direcció Escènica. El 2009 funda amb Eugenio Szwarczer la companyia La Conquesta del Pol Sud. Ha dirigit la primera de les tres obres de Teatre italià contemporani a la Sala Beckett *Variacions sobre el model de Kraepelin (o El camp semàntic dels conills a la cassola)*. *Dinou* de Ferran Joanmiquel. Festival Temporada Alta 2011 i Sala Beckett (2012); *Contra la Democràcia*, d'Esteve Soler, Sala Beckett, Festival Grec 2011; *Corrúptia* de J. L. Fitó per la Companyia Teatre de l'Enjòlit, estrena al Festival LOLA, octubre 2010. Teatre Tantarantana, gener de 2011; *Macbeth*, de W. Shakespeare. Nau Ivanow, gener de 2011; *La Conquesta del Pol Sud*, de Manfred Karge. Premi Quim Masó a projectes de producció teatral. Temporada Alta, 2009. Sala Beckett desembre 2009-gener 2010; *El muntaplats*, de Harold Pinter. Nau Ivanow, novembre 2009; *Venedors*, d'Edoardo Erba. Sala Beckett, 2008. Ha traduït de l'italià obres com *Venedors* d'Edoardo Erba; *L'espera*, de Remo Binosi; *La festa*, de Spiro Scimone; *La Casa de Ramallah*, d'Antonio Tarantino; *Genova '01*, de Fausto Paravidino, entre d'altres. Ha treballat com a ajudant de direcció amb Xavier Albertí i Carme Portaceli, entre d'altres, com a ajudant de direcció.

El director:

Orlando Arocha

Director y fundador de Teatro del Contrajuego. Licenciado en Etnología y con estudios de postgrado en teatro en la Universidad De la Sorbonne Nouvelle. Considerado como uno de los más prestigiosos directores de teatro de Venezuela. Con una importante carrera, con más de cuarenta puestas en escenas que van desde montajes de grandes clásicos (Shakespeare, Marivaux, Aristófanés, Calderón de la Barca, Goldoni, Lorca.) hasta autores contemporáneos internacionales (Sarraute, Sartre, Dea Loher, Fassbinder, Wright, Carballido, Schimmelpfennig, H. Müller) y venezolanos (Xiomara Moreno, Isaac Chocrón, Anibal Dominici, Ricardo Nortier) También ha llevado una carrera como director de escena de ópera contando en su haber mas de veinte puestas en escenas (Monteverdi Pergolesi, Mozart, Torrejón y Velasco, Puccini, Verdi, Purcell, Menotti, y los venezolanos: Juan Carlos Núñez y Federico Ruiz) Ha dirigido en Brasil, Francia y Portugal.

Se ha desempeñado como también como docente y jefe del departamento de Artes Escénicas en la Escuela de Artes de la Universidad Central de Venezuela (20 años) y como profesor invitado en el doctorado de la Universidad de Río de Janeiro (Unirio).

Director de Artes Escénicas del Ateneo de Caracas (15 años), director de las Temporadas de Opera Breve del Ateneo de Caracas (10 años) y director artístico del Festival Internacional de Caracas (8 años).

Mercedor de numerosos premios entre los cuales destacan varios premios municipales, Celcit y el premio María Teresa Castillo. La República Francesa le ha otorgado la orden de “Caballero de las artes y de las letras”.

Els actors:

Rafa Cruz

Licenciado en Artes Escénicas en la Universidad Central de Venezuela.

En 1992 comienza su carrera como actor en Venezuela. En Caracas trabaja bajo las órdenes de Juan Carlos Gene, Ugo Ulive y Orlando Arocha. En el año 1994 protagoniza *Romeo y Julieta* en la compañía nacional de teatro de Venezuela. En el año 1995 viene a España a representar *Romeo y Julieta* con UR Teatro bajo la dirección de Helena Pimenta.

En 1997 se instala en Barcelona donde ha trabajado con diferentes directores y productoras: Oriol Broggi, Manel Dueso, Ferran Madico, Ricard Salvat, Antonio Simon, Carles Fernandez, Maurice Durozier, Brigitte Luik, Antonio Calvo y Andrea Segura.

En TV ha ido participado en diferentes producciones y en cine también tanto en Venezuela como Cataluña y España. Su último trabajo en cine es bajo las órdenes de Mar Coll en su film que se estrena en 2013. En Venezuela participó en el último film de Hernan Jabes *Piedra papel o tijera*.

Como director estrenó en la sala Beckett en 2011 *Gos, dona, Home* con su asociación Low Cost Projekt. Ha

sido dramaturgo del proyecto *Rosencrantz i Guildenstern són morts* dirigido por Oriol Broggi estrenado en el Festival Shakespeare de Santa Sussana. En Venezuela dirigió *La nave de los locos* y tabajó en diferentes labores de producción y gestión con el Teatro del Contrajuego y el Festival Internacional de Teatro de Caracas.

Quimet Pla

(Olesa de Montserrat, 1950). Cofundador del grup de teatre Comediants 1972. Durant els primers 15 anys participa en totes les produccions de creació col·lectiva del grup: teatre, cinema, televisió, pedagogia, animació al carrer, llibres, música, i discografia. D'aquesta trajectòria artística en destaquen els reconeixements següents: Premi Ciutat de Barcelona (*Sol, solet*, 1980); Premi Nacional de teatre (1987), i Creu de sant Jordi (1996).

Actualment exerceix el seu ofici de joglar amb companyia pròpia (Teatre Tot Terreny) amb produccions d'espectacles de teatre per adults; *Absenta, Informe per a una acadèmia amb cua, L'Os i El Cant del Cigne...* Infants; *Roda Roda...Poesia...*, i espectacles de carrer; *Històries de canya i cordill, El General Bum Bum*.

Ha treballat a les ordres de directors com Sergi Belbel (*Dissabte, diumenge i dilluns, Primera plana, Les falses confidències, Carnaval i L'inspector*), Carles Alfaro (*L'escola de les dones, Ròmul el gran*), Jordi Coca (*Benvinguda al consell d'administració, Krapp, última gravació –Sala Beckett-*),

Marta Momblant (*Don Joan*), Gorina com a millor actor de Beth Escudé (*Aurora degollada*), Toni Casares (*La Plaça del Diamant, Aquí s'aprèn poca cosa* (adaptació teatral de la novel·la 'Jakob von Gunten' de Robert Walser –Sala Beckett-) i *Rei i senyor*), Antonio Calvo (*N&N: Núria i Nacho busquen pis a Barcelona –Sala Beckett-*, *L'Os i el Cant del cigne*) Josep M. Mestres (*La nit de Reis*).

La seva formació com a actor basada en l'expressió corporal a cavall entre la "Commedia dell'Arte" i tècniques de Circ, té influències de corrents diverses a causa dels treballs de col·laboració i de cursets amb: Colombaioni (Itàlia), Ernie Martin d'Actor's Studio de Nova York, Eugenio Barba de l'Odin theatre (Dinamarca), Dario Fo (Itàlia), Bread and Puppet (EUA) Teatre No (Japó), Teatre Balinès, Leo Bassi, Carlo Bozzo.

L'any 2007 rep el premi "Serra d'Or" per la seva trajectòria artística.

Diana Volpe

Inició sus estudios de actuación en el HB Studio de Nueva York, con Catherine Sergeiva, continuándolos luego en Caracas en el Taller del Actor, con Enrique Porte y Juan Carlos Gene. Sus primeros trabajos como actriz fueron con el Teatro de Repertorio Latinoamericano (Teatrela), del cual es miembro fundador, junto a Costa Palamides y Juan Carlos Azuaje. También ha trabajado con la Compañía Nacional de Teatro, Rajatabla, El Nuevo Grupo, Teatro Damma, Teatro del Contrajuego, con directores como Orlando Arocha, Costa Palamides, Juan José Martín, Carlos Giménez, Enrique Porte, Elia Schneider, Paolo Magelli, Dairo Piñeres.

Entre las obras en las que ha participado se encuentran: *Ocho rubias platinadas*, *Un tranvía llamado deseo*, *Hay que tirar las vacas por el barranco*, *La casa de Bernarda Alba*, *Cuarteto*, *Buenas noches mamá*, *La fiesta*, *La noche de las tribadas*, *Días felices*, *La piel de Elisa*, *La Sra. Klein*, *Fedra*, *Port Royal*, *Trópico del crimen*, *Una vez*

más por favor, *El desatino*, *Pequeños animales abatidos*, *La farsa del amor comprado*, *Cuentos del bosque de Viena*, *Bloomfield*, *La hora Texaco*. En Nueva York trabajó con el Teatro de Repertorio Español (en *La vida es sueño*), el Puerto Rican Travelling Theatre (en *La muerte y la doncella/Death and the Maiden*), el Teatro de Hispania (en *Secret Obscenities* y *The Conduct of Life*); en Washington con el Gala Hispanic Theatre (en *El protagonista*, *Acto cultural*, *Made in Lanús* y *Eloísa está debajo de un almendro*) y el Shakespeare Theatre at the Folger (en *Fuenteovejuna*). En Tokio, donde residió durante cuatro años, trabajó con las tres agrupaciones de teatro en inglés de esa ciudad: Tokyo International Players (en *Blithe Spirit* y *A Doll's House*), Intrigue Theatre (en *Arms and the Man*) y Sometimes Y Theatre (en *For the Pleasure of Seeing Her Again*). En el Reino Unido interpretó el papel de Norma Cates en la obra *Night, Mother de Marsha Norman* en el Etcetera Theatre de Londres y el Dancehouse Theatre de Manchester.

Ha sido dos veces ganadora del Premio Municipal a la Mejor Actriz de Teatro (2005, 2009) y en 2009 del Premio a la Mejor Actriz en el V Festival de Cortos de Barquisimeto. Participó en tres novelas de Radio Caracas Televisión (*La Inolvidable*, *La encantada*, *Cambio de piel*), tres largometrajes (*Reverón*, *Una hora menos*, *Cien años de perdón*) y varios cortos tanto en Caracas como en Nueva York. Es Miembro Fundador y Director Artístico de Hebu Teatro A.C. Recientemente ha incursionado en la dirección con *La enfermedad de la juventud*, de Frederick Bruckner; *Háblame como la lluvia*, siete obras cortas de Tennessee Williams, y Seis Pinter, seis obras cortas de Harold Pinter.

Ha dirigido talleres de Técnica Stanislavsky en el Laboratorio Teatral Ana Julia Rojas y en el Centro Integral de Capacitación Actoral Karl Hoffman (Cica). Actualmente también ejerce la docencia en la Villa del Cine (interpretación).

Teatre italià contemporani

Del 13/09/2012 al 14/10/2012

Variacions sobre el model de kraepelin (o El camp semàntic dels conills a la cassola)

de **Daide Carnevali**

Traducció i direcció: **Carles Fernández Giua**

Teatre italià contemporani I

Del 17/10/2012 a l'11/11/2012

La festa

d'**Spiro Scimone**

Traducció de **Carles Fernández Giua**

Direcció: **Orlando Arocha**

Teatre italià contemporani II

Del 14/11/2012 al 18/11/2012

Vespres de la Beata Verge

d'**Antonio Tarantino**

Traducció d'**Albert Arribas**

Direcció: **Jordi Prat-i-Coll**

Teatre italià contemporani III

**Sala Beckett/Obrador
Internacional de Dramatúrgia**

Alegre de Dalt 55 bis
08024 Barcelona
www.salabeckett.cat

info@salabeckett.cat
premsa@salabeckett.cat

segueix-nos també a facebook i a Twitter @salabeckett

Espai subvencionat per:

Amb el suport de:

